

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5378

гр. София, 23.06.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 62
състав, в закрито заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Евгени Стоянов

като разгледа дело номер **5936** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 АПК.

Образувано е по жалба, подадена от М. Д. Д., с адрес: [населено място], [улица], етаж 3, ап. 3, чрез адв. Г., съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 3, офис 5, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23 – 1058 – 000075 от 05.06.2023 г., издадена от Н. А. Т., ВПД Началник сектор към ОДМВР – С., с която срещу М. Д. Д. е постановено временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

С жалбата съдът е сезиран с отделно искане, което е с правна квалификация по чл. 166 АПК.

Искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение е аргументирано с твърдения за настъпване на непоправима вреда, доколкото СУМПС е необходимо на М. Д. Д. за задоволяване на всекидневните му нужди и да върши своята работа. Жалбоподателят ходи на работа с автомобила, като местоработата му е отдалечена от мястото, където живее. Докато шофира, жалбоподателят обслужва семейството си, пазарува и т. н. В семейството му няма друг шофьор. Жалбоподателят пътува често извън С.. Уточнява се в искането, че приятелката на жалбоподателя няма автомобил, респ. СУМПС. Това налага необходимостта жалбоподателят да я кара ежедневно до работа и да я връща оттам до дома им. Жалбоподателят счита, че в случая не са налице предпоставките на чл. 60, ал. 1 АПК, които да налагат предварително изпълнение на обжалваната заповед.

Административен съд София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ

процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Посоченото означава, че е налице предварително изпълнение по силата на отделен закон (чл. 166, ал. 4 АПК). Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. с ал. 4 от АПК.

Фактът, че законодателят е посочил, че жалбата не спира изпълнението на заповедта, води до предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, без предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл. 166, ал. 4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на ОСС на ВАС, т. е. така, защото макар предварителното изпълнение на заповедта да не е допуснато с разпореждане на издалия го орган по чл. 60, ал. 1 АПК, а следва от специална законова разпоредба - чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, искането за спиране има годен предмет, без произнасянето по него да е изключено от изрична законова забрана за такъв съдебен контрол.

В конкретния случай спрямо М. Д. Д. е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС. Мярката е наложена на основание чл. 171, т. 1, б „б“ от ЗДвП. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта, са ирелевантни за основателността на искането. Те са преклудирани със самия факт на издаване на заповедта на дата 05.06.2023 г. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя.

В настоящия случай с жалбата не са представени доказателства за евентуалните вреди, които жалбоподателят би претърпял от временното отнемане на СУМПС за срок от 18 месеца. Създаването на временни неудобства за жалбоподателя би представлявало определени затруднения и следователно сам по себе е факт, който ще има неблагоприятни последици за него. Но тези последици настъпват не от факти и обстоятелства, осъществени след издаването на акта, т. е. нови факти и обстоятелства, а в резултат на самото допуснато предварително изпълнение по силата на закона. С оглед на това фактът, че жалбоподателят не може да управлява МПС предвид отнемането на СУМПС и невъзможността за осъществяване на транспорт с цел

работни ангажименти, транспортиране на неговата приятелка и пазаруване не е релевантен за преценката относно наличието на значителните или трудно поправими вреди.

Всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобство и принципно може да засегне права и интереси, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако с това се накърняват права и законни интереси на други. С чл. 4, ал. 3 АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, нито на правата, свободите и законните интереси на други лица. В случая отнемането на СУМПС е постановено като превантивна мярка, именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителните действия на субекта на правоотношението. Отчитайки високата обществена значимост на безопасността на движение по пътищата в конкретния случай предварителното изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен друг приоритет със същата или по-висока степен на значимост.

С оглед изложеното, искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед е неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 3 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд-София град, I отделение, 45 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. Д. Д., с адрес: [населено място], [улица], етаж 3, ап. 3, чрез адв. Г., съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 3, офис 5, за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23 – 1058 – 000075 от 05.06.2023 г., издадена от Н. А. Т., ВПД Началник сектор към ОДМВР – С..

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: